

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[Ἀπὸ τὸν κ. Σ Σταματιάδην, ποῦ ἐξ ἀφορμῆς τῆς διαλέξεώς του περὶ γλώτσης, ἔγραψεν ἓνα σαχλότατον ἄρθρον ἢ «Ἀττικὴ», ἐλάβαμεν τὸ ἐξῆς εἰς ἀπάντησιν σημεῖωμα, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως δημοσιεύομεν].

Ἡ ἐφημερίς «Ἀττικὴ» ἤρθε ὅτι εἶναι λογικὴ συνέπεια, ἐπειδὴ ἐγὼ μίλησα περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος. νὰ μιλήσῃ τῶρα καὶ ὁ καθηγητῆς τῆς γλωσσολογίας κ. Γ. Χατζιδάκις περὶ σαπωνοποιίας. Οἱ τίτλοι εἶναι ἀληθινὰ πολὺ χρήσιμο πρᾶγμα, διότι μᾶς ὀδηγοῦν γιὰ νὰ μορφώνομε μιά γνώμη γιὰ κάθε πρᾶγμα, ὅταν δὲν μπορούμε νὰ τῆ μορφώσομε ἀπ' τὸ περιεχόμενον. Ἄν ὁ κ. Χατζιδάκις μιλήσῃ περὶ σαπωνοποιίας καὶ πῆ σωστὰ πρᾶγματα, καὶ βεβαίως τότε μόνο θὰ μιλήσῃ ὁ κ. Χατζιδάκις, ὅταν θᾶλλῃ σωστὰ πρᾶγματα νὰ πῆ, κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος δὲ θὰ τὸν κατηγορήσῃ. Τῶρα ἂν κ' ἐγὼ εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἀπὸ καινοῦς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τότε μόνο μιλοῦν ὅταν ἔχουν σωστὰ πρᾶγματα νὰ ποῦν, αὐτὸ ἔπρεπε πρῶτα νὰ φροντίσῃ νὸ μάθῃ ἢ «Ἀττικὴ» κ' ἔπειτα νὰ μιλήσῃ, γιὰ νὰ μὴ ξεθεύῃ ἀδικα τῆ μελάνη καὶ τὴν εὐφυΐα τῆς.

Σ. Δ. Σ.

«Ἡ Σανιδοκρατουμένη Ἑλλάς». Δὲν εἰςύρομεν πόσοι νὰ εἶνε ἀκριβῶς οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Νουμά» ὅταν σκεφθῶμεν ὅμως πῶς ἢ «Ἀστράπη» πουλεῖ ἔξη χιλιάδες φύλλα τὴν ἡμέραν, καὶ πῶς ἢ «Ἀττικὴ» ἀπὸ τῶρα ἄρχιται νὰ ἔλῃ καὶ περίσσευμα, βεβαίωτατα πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ «Νουμάς» θὰ κινδυνεύει νὰ βγάλῃ τὴ ταχυδρομικὴν τοῦ ἀκόμη ἔξοδα. Τὴν αἰτίαν σᾶς τὴν φανερώνει ἢ μέχρι τοῦδε παρεια τοῦ: Ὁ ἡμίλιχος δ.λ. πόλεμος κατὰ τῆς ψευτιᾶς, καὶ ὁ ζωντανὸς πόθος δι' ὅ,τι θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν μας πρόοδον.

Δεῖγμα τοῦ πόθου τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς εὐκρινείας του, εἶναι καὶ ἡ σειρά τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Σανιδοκρατουμένη Ἑλλάς» ἄρθρων, μέρος τῶν ὁποίων ἀναδημοσιεύομεν σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, βέβαιον ὅτι σπανίως ἔχουν ἀκούσει τόσοσιν στρογγυλὰ καὶ τόσοσιν θαρραλέα λόγια. Ὅμιλεῖ ἐδῶ διὰ τὸν ἑλληνικὸν Τύπον.

Ἰδοῦ:

Ἄν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι εὐσυνείδητοι, ἀγαπῶντες τὸν τόπον κ' ἐργαζόμενοι γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ—ἂν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι μορφωνόντες τὴν κοινὴν γνώμην—ὅπως εἶναι τὸ καθήκον τοῦ ἀληθινοῦ δημοσιογράφου—καὶ ὄχι ἀκολουθεύοντας αὐτὴν τυφλῶς—ἂν ὑπῆρχαν δηλ. δημοσιογράφοι νὰ χτυπᾶνε τίς στραβὰς ἰδέας τοῦ λαοῦ ἀλόγητα κ' ὄχι νὰ τίς θαυμάζουσι καὶ νὰ τίς ἐνθαρρύνουσι—δὲν θὰ τραβοῦσε ὁ λαὸς τὸν ἴσον δρόμον, τὸν δρόμον τῆς Ἀληθείας. τὸν ὁποῖον τόσοσιν λαχταράει καὶ τὸν ὁποῖον μὲ τόσο πείσμα καὶ μὲ τόσην θηριωδίαν ἀγωνίζονται οἱ ἐπιτήδαιοι νὰ τοῦ τὸν κρύβουσι ;»

Καὶ παρακάτω :

«Πάρτε τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς προσφατότερον. Ἐνας λόγιος, διαπρεπής, θιασώτης ἔνθερος τῆς ζωντανῆς γλώτσης, μετέφρασε τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπὸ καθαρῶς φιλολογικῶν λόγων ὁρμώμενος, γιὰ νὰποδείξῃ πῶς μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν ἀληθινήν, τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται ὁ λαός, ὅλα ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἐκφράσῃ κανεὶς καὶ τὰ ὑψηλότερα ἀκόμη νοήματα τῆς θρησκείας.

Οἱ φοιτηταὶ ἐξηγέρθησαν. Γιατὶ ἐξηγέρθησαν, δὲν θὰ τὸ ἀναλύτομαι βεβαίως τῶρα ἐδῶ. Ἄς παραδεχθῶμεν πῶς ἐξεγέρθησαν κ' αὐτοὶ ἀπὸ ἀγνήν ἀγάπην γιὰ τὴν γλῶσσαν τῶν προγόνων, τὴν ὁποῖαν ἔβλεπαν προσβαλλομένην στὰ καιρικά.

Ἦταν καιρὸς νὰ σταματήτῃ τὸ κακὸ ἢ νὰ περιορισθῇ τοῦλάχιστον ἐντὸς τῆς περιοχῆς